

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. K.**
státní příslušností Ukrajina
trvale bytem U.
zastoupený Mgr. Pavlem Bednaříkem, advokátem
sídlem Bartolomějská 291/11, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2019 č. j. CPR-10032-36/ČJ-2017-930310-V238 a rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2019 č. j. CPR-10032-37/ČJ-2017-930310-V238

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2019 č. j. CPR-10032-36/ČJ-2017-930310-V238, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 10. 3. 2017 č. j. KRPA-87348-17/ČJ-2017-000022-ZAM. Tímto

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

rozhodnutím bylo žalobci dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku.

2. Dále se žalobce žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2019 č. j. CPR-10032-37/ČJ-2017-930310-V238, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 10. 3. 2017 č. j. KRPA-87348-18/ČJ-2017-000022-ZAM, jímž byla žalobci podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění paušální částkou ve výši 1 000 Kč ve lhůtě do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
3. Žalobce ve své žalobě namítal, že se žalovaný nevypořádal s důvody, které vedly Nejvyšší správní soud (rozsudek ze dne 14. 11. 2017 č. j. 5 Azs 270/2017-17) a Městský soud v Praze (rozsudek ze dne 27. 2. 2019 č. j. 4 A 67/2017-65) ke zrušení prvního rozhodnutí ve věci. Nadále byl přesvědčen o protiprávnosti rozhodnutí i celého správního řízení. Zopakoval, že je občanem Ukrajiny a jeho mateřským jazykem je ukrajinština. Při veškerých úkonech před správním orgánem prvního stupně byl přítomen tlumočník z ruského jazyka, tím podle něj došlo k porušení práva na spravedlivý proces dle čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod, úkony správního orgánu měly být posouzeny jako neúčinné. Žalobce sice při výsledku potvrdil, že souhlasí s tlumočením, předpokládal však, že bude tlumočeno do jeho mateřského jazyka. Ruskému jazyku totiž rozumí pouze povrchně, drobné nuance a detaily úkonů nemohl být schopen posoudit, což se týkalo i údajného vzdání se práva na odvolání a celého výsledku. Když mu bylo jeho právním zástupcem vše vysvětleno, obratem správnímu orgánu sdělil, že k jeho předchozímu projevu nelze přihlížet, neboť byl učiněn v hektické situaci, pod nátlakem, bez porozumění danému jednání. K prohlášení o vzdání se práva na odvolání před správním orgánem proto dle něj nelze přihlížet. Poukázal též na krátkou dobu, po kterou bylo správní řízení v prvním stupni vedeno (několik hodin). Tento postup považoval za nestandardní, řízení měl za zkratkovité, hektické, nezohledňující právo na spravedlivý proces, pod nátlakem byl donucen k prohlášení o vzdání se práva na odvolání. Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které by mohlo být vzdání se práva na odvolání účinné pouze za předpokladu, že by splňovalo požadavky ust. § 37 odst. 2 správního řádu. Ani to se v daném případě nestalo. Argumentaci žalovaného k dané problematice považoval za irelevantní, pokud by byl poučen o svých právech a povinnostech v mateřském jazyce a nebyly mu kladeny nepřipustné otázky, mohl se po ukončení vyslání zahraničním zaměstnavatelem vrátit do své vlasti bez protiprávního rozhodnutí o správním vyhoštění.
4. Žalobce měl dále za to, že neporušil evropské ani české právní předpisy, což doložil i prohlášením Evropské komise. Správní orgány podle něj měly aplikovat ust. § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Žalobce je zaměstnancem polské společnosti OVD-TEMYRTANS sp. z o. o. a do České republiky byl vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie (přeshraničního poskytování služeb) v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. 12. 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb. Na území České republiky se tak nacházel v souladu s právními předpisy, když sem byl vyslán za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro společnost Vidininvest Trade s. r. o., a to na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

zúčastněnými společnostmi. Byl přesvědčen o tom, že správní orgány postupovaly nesprávně, když toto neakceptovaly. Byl toho názoru, že žalovaný měl minimálně zahájit přezkumné řízení podle ust. § 94 a násl. správního řádu a vzhledem k hrozící újmě odložit vykonatelnost předmětného rozhodnutí. Ze stejných jako výše uvedených důvodů žalobce napadl i rozhodnutí žalovaného týkající se náhrady nákladů řízení.

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě trval na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí. V návaznosti na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2019 č. j. 4 A 67/2017-65 řádně projednal odvolání žalobce. Protokol o výsledku ze dne 10. 3. 2017 i celé správní řízení neshledal nezákonným. Z protokolu o výsledku dle něj neplyne, že by žalobce neporozuměl položeným otázkám, naopak potvrdil, že jim rozuměl; proti usnesení o ustanovení tlumočníka nepodal odvolání. Žalovaný k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2017 č. j. 3 Azs 134/2017-17. Nesouhlasil s tím, že by byl žalobce na území České republiky vyslán svým polským zaměstnavatelem, a dodal, že podrobně se k této otázce vyjádřil ve svém rozhodnutí. Navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v zákonem stanovené dvoutýdenní lhůtě k výzvě soudu nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem a žalovaný s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasil.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 9. 3. 2017 od 9:45 do 12:15 hod. byla provedena policejní akce „ROHLÍK 2017“, a to se zaměřením na kontrolu cizinců, kteří jsou na území hl. m. Prahy bez oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání. Při výkonu práce balíč zboží byl kontrolován žalobce, který předložil ukrajinský cestovní pas s vylepeným polským vízem platným od 7. 12. 2016 do 6. 12. 2017 s délkou pobytu na 365 dnů. Doklad opravňující ho k výkonu práce nepředložil. Následně byl podle ust. § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, zajištěn. Oznámením ze dne 10. 3. 2017 č. j. KRPA-87348/ČJ-2017-000022-ZAM bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Usnesením ze dne 10. 3. 2017 č. j. KRPA-87348/ČJ-2017-000022 byla žalobci ustanovena tlumočnice z jazyka ruského do jazyka českého a naopak. Při výsledku před správním orgánem dne 10. 3. 2017 žalobce souhlasil s provedením výsledku za přítomnosti tlumočníka z důvodu, že nerozumí česky slovem i písmem. Uvedl, že se cítí zdravý, do schengenského prostoru vstoupil dne 16. 1. 2017 v Polsku, tam byl zaměstnán na skladě. Cestoval na základě cestovního pasu s vylepeným polským vízem. Do České republiky přijel dne 26. 2. 2017 nebo dne 27. 2. 2017 za účelem zaměstnání. Dostal nabídku od manažera pracovat týden v Polsku a týden v České republice. O povolení pro výkon pracovní činnosti na území České republiky nikdy nežádal. Finanční prostředky měl našetřené z domova a z práce v Polsku. Práci v České republice mu zprostředkovala firma Inter-B., konkrétně pan Ž. Tuto firmu znal žalobce z internetu, nejprve mu byla nabídnuta práce v Polsku a pak v České republice za vyšší mzdu. V Polsku pracoval do 20. 1. 2017 do 23. 2. 2017. Nepodepsal žádnou smlouvu, bylo mu řečeno, že až odpracuje 14 dní na území České

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

republiky, smlouvu s ním podepíše. Do České republiky ho firma odvezla dne 24. 2. 2017, po příjezdu se byl ve firmě Rohlík podívat, co bude dělat, měl asi 4 hodiny, aby si práci vyzkoušel. Od té doby tam pracoval jako balič objednávek na skladě. Firma mu zajistila i ubytování v Praze, přesnou adresu nezná. S firmou Inter-B. ani s firmou Rohlík nic nepodepisoval. Pan Ž. zapisoval docházku a kontroloval odvedenou práci. Na adrese P. pracoval od 26. 2. 2017 do 9. 3. 2017, celkem 12 dnů. V České republice je poprvé, nikde jinde nepracoval. Používal vlastní pracovní pomůcky. Dostal pouze zálohu 650 Kč, peníze mu měla vyplatit firma Inter-B. v polských zlotých. Celkem měl dostat 3 800 zlotých, zatím nic nedostal, co se týče práce v České republice, s nikým se nedomlouval. Zatím mu bylo řečeno, že se má v České republice ve firmě Rohlík zaučit, ale pro firmu Inter-B. měl v Polsku pracovat asi rok. Byl ujistěn o tom, že je vše v pořádku, až nyní si je vědom svého protiprávního jednání. Zdravotní pojištění sjednané neměl, nikoho v České republice nemá, nic zde nevlastní. Na Ukrajině má byt a vytvořené zázemí. Je rozvedený, má syna, který žije s jeho bývalou manželkou na Ukrajině. Vycestoval by dobrovolně, peníze na další pobyt a vycestování měl.

9. Správní orgán prvního stupně si vyžádal závazné stanovisko k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování žalobce. To bylo Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky vydáno dne 10. 3. 2017 s tím, že vycestování žalobce na Ukrajinu je možné. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 10. 3. 2017 č. j. KRPA-87348-17/ČJ-2017-000022-ZAM bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla žalobci podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Současně bylo rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 10. 3. 2017 č. j. KRPA-87348-18/ČJ-2017-000022-ZAM žalobci uloženo uhradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění paušální částkou ve výši 1 000 Kč se splatností do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Ve vztahu k oběma rozhodnutím žalobce prohlásil, že se vzdává práva na odvolání.
10. Následně se žalobce proti oběma výše specifikovaným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně odvolal. V první řadě namítal, že prohlášení o vzdání se práva na odvolání bylo učiněno pod nátlakem a nelze ho považovat za svobodný projev jeho vůle. Odvolání byla rozhodnutími ze dne 26. 5. 2017 č. j. CPR-10032-4/ČJ-2017-930310-C232 a č. j. CPR-10032-5/ČJ-2017-930310-C232 zamítnuta jako nepřípustná. Proti těmto rozhodnutím podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze. Rozsudkem ze dne 7. 8. 2017 č. j. 4 A 67/2017-34 byla žaloba zamítnuta. O kasační stížnosti žalobce rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 11. 2017 č. j. 5 Azs 270/2017-17 tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 8. 2017 č. j. 4 A 67/2017-34 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení s tím, že nebylo možné učinit jednoznačný závěr o tom, že učiněné prohlášení o vzdání se práva na odvolání bylo účinné. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2019 č. j. 4 A 67/2017-65 byla rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2017 č. j. CPR-10032-4/ČJ-2017-930310-C232 a č. j. CPR-10032-5/ČJ-2017-930310-C232 zrušena a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení, při kterém žalovaný buď rozhodne meritorně o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

podaných odvoláních, nebo vyvrátí pochybnosti o řádnosti žalobcovy vůle vzdát se práva na odvolání.

11. Vzhledem k tomu, že odvolání žalobce směřovala i do obsahu závazného stanoviska vydaného v této věci, žalovaný požádal o jeho přezkoumání. Dne 10. 6. 2019 vydal ministr vnitra závazné stanovisko č. j. MV-51772-2/OAM-2019, kterým potvrdil závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 3. 2017 a konstatoval, že vycestování žalobce na Ukrajinu je možné. Ve správním spisu se nachází též informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky o situaci na Ukrajině ze dne 25. 4. 2019, která byla podkladem pro vypracování závazného stanoviska. Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 11. 2019 č. j. CPR-10032-36/ČJ-2017-930310-V238 bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 10. 3. 2017 č. j. KRPA-87348-17/ČJ-2017-000022-ZAM potvrzeno. Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 11. 2019 č. j. CPR-10032-37/ČJ-2017-930310-V238 bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 10. 3. 2017 č. j. KRPA-87348-18/ČJ-2017-000022-ZAM ve věci úhrady nákladů řízení potvrzeno.
12. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
13. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*
14. Podle ust. § 178b odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, *zaměstnáním se pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu.* V poznámce pod čarou odkazuje toto ustanovení na zákon o zaměstnanosti.
15. Podle ust. § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 28. 7. 2017, *cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak.*
16. Podle ust. § 89 odst. 2 věty první zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 28. 7. 2017, *cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné povolení k pobytu na území České republiky vydané podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky.*
17. Podle ust. § 92 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 28. 7. 2017, *krajská pobočka Úřadu práce vydá povolení k zaměstnání za podmínek, že se jedná o a) oznámené volné pracovní místo (§ 86) a b) volné pracovní místo nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak; splnění této podmínky se nevyžaduje při vydání povolení k zaměstnání podle § 95 a 97.*
18. Podle ust. § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 28. 7. 2017, *povolení k zaměstnání se vyžaduje i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou vyslán k výkonu práce na území České republiky k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy.*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

19. Podle ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 28. 7. 2017, *povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.*
20. Žalobce ve své žalobě vznesl námitky týkající se účinnosti vzdání se práva na odvolání. K tomu Městský soud v Praze uvádí, že odvolání žalobce ze dne 14. 3. 2017 byla řádně projednána. Žalovaný v souladu s právním názorem vyjádřeným v rozsudku zdejšího soudu ze dne 27. 2. 2019 č. j. 4 A 67/2017-65 přistoupil k meritornímu rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Námitky žalobce, že jeho prohlášení o vzdání se práva na odvolání mělo být posouzeno jako neúčinné, jsou bezpředmětné, neboť k tomuto závěru dospěl i žalovaný, který nezamítl podaná odvolání jako nepřípustná dle ust. § 92 odst. 1 správního řádu, ale posoudil je a rozhodl o nich.
21. Žalobce i na dalších místech své žaloby uplatnil námitky vycházející ze situace, že žalovaný meritorně nerozhodl o odvolání žalobce. Jak již bylo výše uvedeno, to se nestalo, žalovaný podané odvolání neshledal neúčinným a věcně se zabýval námitkami v něm uvedenými, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přezkoumal. Ve svém rozhodnutí se žalovaný dostatečně vypořádal s argumenty žalobce, své závěry dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Vzhledem k uvedenému nelze dle soudu přisvědčit námitce žalobce, že správní orgán měl zahájit přezkumné řízení podle ust. § 94 a násl. správního řádu. Věc byla řádně projednána v odvolacím řízení, nebyl důvod zahajovat přezkumné řízení. Pokud jde o výtku, že správní orgán měl odložit vykonatelnost rozhodnutí, Městský soud v Praze poukazuje na to, že podle ust. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců má žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí, a dodává, že na rozhodnutí správního orgánu se pohlíží jako na zákonné a správné, dokud není soudem rozhodnuto o opaku. Správnímu orgánu tak nelze vytýkat, že vykonatelnost rozhodnutí neodložil.
22. K námitce žalobce, že došlo k porušení práva na spravedlivý proces tím, že mu bylo tlumočeno do ruského jazyka, který není jeho mateřským jazykem, Městský soud v Praze podotýká, že usnesením ze dne 10. 3. 2017 č. j. KRPA-87348/ČJ-2017-000022 byla ustanovena paní D. G. tlumočnicí z jazyka ruského do jazyka českého a naopak k provádění tlumočnických úkonů v předmětném správním řízení. Až poté bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění, a to oznámením ze dne 10. 3. 2017 č. j. KRPA-87348/ČJ-2017-000022-ZAM, které obsahuje i poučení o právech účastníka řízení a v jehož závěru se uvádí, že žalobce oznámení a poučení rozuměl, že žádá tlumočnicka, protože česky nerozumí slovem i písmem. Oznámení je podepsáno jak žalobcem, tak ustanovenou tlumočnicí. Z protokolu o výsledku ze dne 10. 3. 2017 nevyplývá, že by měl žalobce potíže porozumět položeným otázkám a reagovat na ně přiléhavým způsobem. V závěru výsledku byl žalobce dotazován, zda rozuměl všem kladeným otázkám, sdělil, že ano. Nežádal doplnění protokolu či jeho změny. I protokol o výsledku je podepsán žalobcem a ustanovenou tlumočnicí. Žalobci bylo umožněno, aby se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřil se k nim ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Obsah záznamu o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 10. 3. 2017 č. j. KRPA-87348/ČJ-2017-000022-ZAM byl žalobci také tlumočen, stejně jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 10. 3. 2017 č. j. KRPA-87348-17/ČJ-2017-000022-ZAM a č. j. KRPA-87348-18/ČJ-2017-000022-ZAM. Žalobce v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně nevznesl žádnou námitku, že by s ustanovenou tlumočnicí nesouhlasil, či že by

překladu nerozuměl. Městský soud v Praze je přesvědčen o tom, že žalobce nebyl zkrácen na právech, která mu jako účastníku řízení náleží. I podle judikatury Nejvyššího správního soudu je možné ustanovit tlumočníka z jiného než mateřského jazyka (např. rozsudek ze dne 23. 3. 2005, čj. 4 Azs 307/2004-63), dále lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018 č. j. 2 Azs 340/2017-79, ve kterém k obdobné argumentaci, jakou uplatnil žalobce, kasační soud uvedl: „*Pokud stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že tlumočení za užití ruského jazyka nerozuměl, je toto jeho tvrzení v přímém rozporu s obsahem správního spisu, a to zejména s protokolem o výsledku stěžovatele ze dne 10. 3. 2017, č. j. KRPA-87389-10/ČJ-2017-000022-ZAM, v jeho závěru je stěžovatel tážán: „Rozuměl jste všem kladeným otázkám?“, načež odpověděl „Ano.“ Dále je v uvedeném protokolu konstatováno: „Žádných dalších změn ani doplnění nežádám, a proto tento protokol jako správný a úplný podepisuje dne 10. 03. 2017 v 13:20 hodin.“ Toto stěžovatel stvrdil svým podpisem. Nejvyšší správní soud má za to, že pokud by stěžovatel skutečně nerozuměl tlumočení za použití ruského jazyka, musela by být jeho odpověď na výše uvedenou otázku negativní, resp. alespoň přibližně ve tvaru: „Položené otázky nerozumím.“ Lze se proto přiklonit k názoru městského soudu, že stěžovatel namítal nepochopení ruskému jazyku při tlumočení nedůvodně.“ Vzhledem k výše uvedenému nepovažuje zdejší soud danou námitku za důvodnou.*

23. Městský soud v Praze dodává, že nemá za to, že by některá z otázek položených při výsledku žalobce byla nepřípustná. Správní orgán prvního stupně jimi zjišťoval skutečnosti důležité pro posouzení věci, včetně toho, zda si je žalobce vědom, že pracovní činnost lze na území České republiky vykonávat pouze s příslušným pracovním povolením, a zda mu jsou zřejmé důsledky plynoucí z neoprávněného výkonu pracovní činnosti na území České republiky, tedy jestli ví, proč s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění.
24. Pokud jde o námitku týkající se délky správního řízení v prvním stupni, Městský soud v Praze je toho názoru, že délka správního řízení nemůže sama o sobě způsobovat nezákonnost vydaného rozhodnutí. Zdejšímu soudu je navíc z vlastní činnosti známo, že není nikterak neobvyklé, že řízení ve věci správního vyhoštění v prvním stupni probíhá v rámci jednoho dne. V daném případě soud shledal, že věc byla řádně projednána, správní orgán shromáždil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, žalobce byl poučen o svých právech a bylo mu umožněno je využívat. Tuto námitku tak soud posoudil jako nedůvodnou.
25. Žalobce dále namítal, že správní orgán odmítl aplikovat ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. K výkladu tohoto ustanovení zdejší soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se touto otázkou v minulosti opakovaně zabýval. Konkrétně lze zmínit např. rozsudek kasačního soudu ze dne 31. 1. 2018 č. j. 2 Azs 289/2017-31, ve kterém se uvádí: „*Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 60/2017 – 13 (dostupný tak jako ostatní zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z www.nssoud.cz), „[p]racovní vízum vydané jiným členským státem Evropské unie neopravňuje cizince k výkonu zaměstnání na území České republiky. Cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, jen je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, modré karty, nebo povolení k zaměstnání a platného povolení k pobytu na území České republiky dle § 89 odst. 1 a 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Výjimky z tohoto pravidla jsou pak stanoveny v § 98 a § 98a zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti.“ (...) Ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti je třeba vykládat jednak v souladu s účelem a systematikou zákona o zaměstnanosti, jednak v souladu s právem Evropské unie, neboť se jedná o implementaci zásady volného pohybu služeb dle čl. 56 an. SFEU (na kterou bylo ostatně zákonodárcem výslovně odkázáno v poznámce pod*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

čarou k tomuto ustanovení). Podle čl. 56 SFEU „[p]odle následujících ustanovení jsou zakázána omezení volného pohybu služeb uvnitř Unie pro státní příslušníky členských států, kteří jsou usazeni v jiném členském státě, než se nachází příjemce služeb“. Podle čl. 57 SFEU „[z]a služby se podle Smluv pokládají výkony poskytované zpravidla za úplatu, pokud nejsou upraveny ustanoveními o volném pohybu zboží, kapitálu a osob“. Svobodu volného pohybu služeb lze podle čl. 52 v souvislosti s čl. 62 SFEU omezit z důvodu veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti a ochrany zdraví. (...) V rozsudku ze dne 10. 2. 2011 ve spojených věcech C-307/09 až C-309/09, *Vicoplus*, Soudní dvůr za použití směrnice č. 96/71/ES definoval kritéria umožňující určit, zda poskytovaná služba představuje poskytování pracovníků jako pracovní síly ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. c) směrnice č. 96/71/ES či zda se jedná o dočasné vyslání pracovníků do jiného členského státu za účelem provedení prací v rámci poskytování služeb jejich zaměstnavatelem ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES [Soudní dvůr se blíže nevěnoval poskytování pracovníků v rámci skupiny podniků dle čl. 1 odst. 3 písm. b) směrnice č. 96/71/ES, které není relevantní ani pro nyní posuzovanou věc]. Dospěl k závěru, že pro poskytování pracovní síly je charakteristická okolnost, že vyslání pracovníka do hostitelského členského státu představuje samotný předmět poskytování služeb a že vyslaný pracovník plní své úkoly pod dohledem a vedením podniku, který jej využívá (rozsudek *Vicoplus*, bod 51). V citovaném rozsudku Soudní dvůr dospěl k závěru, že s ohledem na zvláštní povahu služby spočívající v poskytování pracovní síly, která může mít značný dopad na pracovní trh členského státu, v němž sídlí strana, pro kterou jsou služby určeny, jsou členské státy oprávněny podřídít takové vysílání pracovníků požadavku získání pracovního povolení (rozsudek *Vicoplus*, body 28, 29 a 41). (...) Z uvedeného je patrné, že český zákonodárce přistupuje k dočasnému přidělování cizinců k výkonu práce na území České republiky zahraničními agenturami práce velmi restriktivně, a to s ohledem na citlivost dané oblasti jak z hlediska zajištění dodržování pracovních podmínek, tak i z hlediska ochrany pracovního trhu. Výjimku z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu zakotvenou v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti proto nelze z hlediska systematického ani teleologického vykládat tak, že se vztahuje na veškeré vysílání pracovníků za účelem poskytování služeb. Jak bylo uvedeno výše, členské státy Evropské unie mohou chránit své vnitrostátní pracovní trhy před zneužíváním svobody poskytování služeb k neoprávněnému agenturnímu zaměstnávání podniky usazenými v jiném členském státě. Nejvyšší správní soud proto dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematiku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslání pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.“

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

26. Ve správním spise se nachází pracovní smlouva ze dne 3. 2. 2017 sjednaná mezi žalobcem a společností OVD-TEMYRTANS sp. z o. o. s místem výkonu práce Ž. W. (psaná v polském jazyce). Téhož dne byl uzavřen dodatek k této pracovní smlouvě, ve kterém bylo změněno místo výkonu práce z adresy Ž. W. na adresy P., Z. a P. Ve správním spise je založen též dokument „Informace o nástupu zaměstnání – vyslání k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy“, ve kterém se uvádí, že žalobce byl do České republiky vyslán k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy od 3. 2. 2017 do 30. 4. 2017 jako balící pracovník. Práce měly být v České republice vykonávány u společností Vidininvest Trade s. r. o., se sídlem Řehořova 27/44, 130 00 Praha 3, s místem výkonu práce P. a P. Obsah správního spisu tvoří též smlouva o poskytování příhraničních služeb ze dne 1. 1. 2017 uzavřená mezi společností OVD-TEMYRTANS sp. z o. o. (dodavatel) a společností Vidininvest s. r. o. (odběratel), předmětem smlouvy je závazek dodavatele provádět pro odběratele dokončovací stavební práce, balící práce a úklidové práce na území České republiky, plnění smlouvy je dodavatel oprávněn zajistit prostřednictvím svých zaměstnanců, kteří budou vysláni na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Z objednávky „VELKÁ PECKA“ učiněné na základě výše popsané smlouvy o poskytování příhraničních služeb vyplývá, že byla učiněna objednávka balících prací ode dne 1. 1. 2017 do dne 31. 12. 2017 s místem plnění P. Správní spis obsahuje též rámcovou smlouvu o dílo ze dne 29. 7. 2016 sjednanou mezi společností Velká Pecka s. r. o. (objednatel) a společností Vidininvest Trade s. r. o. (zhotovitel), ve které se zhotovitel zavazuje provádět dílo (např. zajišťovat včasné vyskladnění objednaného zboží, kompletace nákupu pro zákazníky, příjem palet zboží, zajištění úklidových prací) na místech (P.), v časech a lhůtách uvedených v objednávkách. Na tuto smlouvu navazuje podnájemní smlouva ze dne 1. 1. 2017 uzavřená mezi týmiž společnostmi, jejímž předmětem je podnájem části prostor na adrese P. od 1. 1. 2017 do 31. 12. 2017.
27. Z výše uvedeného má Městský soud v Praze za to, že žalobce uzavřel pracovní smlouvu se společností OVD-TEMYRTANS sp. z o. o. za účelem zaměstnávání na území České republiky. Žalobce v Polsku pracovní činnost na základě dané pracovní smlouvy nevykonával, jak plyne z dodatku, který byl uzavřen téhož dne jako samotná pracovní smlouva a jehož předmětem je změna místa výkonu práce na tři adresy v České republice. Na základě těchto skutečností lze dospět k jednoznačnému závěru, že žalobce do České republiky přicestoval za účelem nalezení uplatnění na českém pracovním trhu. Zdejší soud je přesvědčen o tom, že pro výkon takového zaměstnání na území České republiky byl žalobce povinen mít pracovní povolení dle zákona o zaměstnanosti, kterým však nedisponoval, naplnil tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Soud k tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019 č. j. 7 Azs 549/2018-14, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval obdobným případem a konstatoval: *„Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem, že ze zjištěného skutkového stavu, zejména z okolností, za jakých došlo k uzavření pracovního vztahu stěžovatelky, k jeho změnám (změna místa výkonu práce ve stejný den, kdy byla uzavřena pracovní smlouva), jakož i vzhledem k předcházejícím smluvním ujednáním mezi zaměstnavatelem stěžovatelky a společností Vidininvest Trade s. r. o. a mezi touto společností a společností Velká Pecka s. r. o., jasně vyplývá, že již v okamžiku přijetí stěžovatelky do pracovního poměru byly vytvořeny podmínky pro zprostředkování pracovní síly u poslední jmenované společnosti. Stěžovatelka netvrdila, že by v Polsku po uzavření pracovní smlouvy vykonávala pro svého zaměstnavatele jakoukoliv pracovní činnost, pouze byla opakovaně*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

dopravována do Prahy k výkonu práce u společnosti Velká Pecka s. r. o. Tento způsob výkonu závislé práce městský soud zcela správně posoudil jako agenturní zprostředkovávání práce, na nějž nelze aplikovat výjimku z povinnosti získat pracovní povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Oprávnění k výkonu pracovní činnosti na území České republiky by stěžovatelka nepotřebovala pouze v případě, pokud by vykonávala svou hlavní činnost v členském státě, v němž má její zaměstnavatel sídlo. Z ničeho však nevyplývalo, že by v Polsku jakoukoliv pracovní činnost v rámci pracovního poměru vykonávala, a proto je zcela v souladu s výše citovanou judikaturou zdejšího soudu závěr o neoprávněném výkonu závislé práce stěžovatelky na území České republiky.“

28. Městský soud v Praze shledal, že otázkou aplikace ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se zabýval i žalovaný. Podrobně odůvodnil, proč nepřistoupil k použití tohoto ustanovení, vypořádal se s námitkami žalobce a jeho důkazními návrhy (str. 4 až 9 rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2019 č. j. CPR-10032-36/ČJ-2017-930310-V238). Žalovaný na str. 9 rozhodnutí uzavřel: „Skutečnosti daného případu vypovídají o tom, že účastník řízení prokazatelně hledal pracovní uplatnění v České republice (přístup k pracovnímu trhu České republiky) prostřednictvím polské firmy, která s ním uzavřela formálně právní vztah pro výkon práce (dne 03.02.2017) a obratem (dne 03.02.2017) jej měla vyslat na území České republiky, a to s místem výkonu práce U Prioru 884/4, Praha 6. Tímto způsobem došlo k obcházení právních předpisů České republiky, pod zástěrkou poskytování služby byla skrytě poskytnuta pracovní síla a tím narušena regulace pracovního trhu České republiky. V žádném případě se proto za daných okolností účastník řízení nemůže dovolávat principu volného pohybu pracovních sil a služeb.“ S tímto hodnocením se Městský soud v Praze ztotožňuje. Provedené posouzení věci odpovídá českým i evropským právním předpisům a judikatuře (např. shora citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č. j. 2 Azs 289/2017-31). Zbývá dodat, že vyjádření Evropské komise, na které odkazuje žalobce ve své žalobě, je velmi obecné, nezohledňuje konkrétní skutkové okolnosti tohoto případu, proto nevyvrací závěr, že žalobce musel mít pro výkon zaměstnání na území České republiky příslušné pracovní povolení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018 č. j. 4 Azs 134/2018-18).
29. Žalobce se dále podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2019 č. j. CPR-10032-37/ČJ-2017-930310-V238, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 10. 3. 2017 č. j. KRPA-87348-18/ČJ-2017-000022-ZAM, jímž byla žalobci podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění paušální částkou ve výši 1 000 Kč ve lhůtě do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Městský soud v Praze poukazuje na to, že žalobce ve vztahu k tomuto rozhodnutí neuvedl žádné žalobní body, odkázal jen na důvody, které ho vedly k podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2019 č. j. CPR-10032-36/ČJ-2017-930310-V238.
30. Podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu *povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Prováděcí právní předpis stanoví výši paušální částky nákladů řízení a výši paušální částky nákladů řízení ve zvláště složitých případech nebo byl-li přibrán znalec. V případech hodných zvláštního zřetele lze výši paušální částky na požádání snížit.*
31. Podle ust. § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. *paušální částka nákladů správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1 000 Kč.*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

32. Soud nejprve považuje za vhodné konstatovat, že předmětné rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v řízení o správním vyhoštění žalobce, pouze z administrativních důvodů na straně žalovaného nebyl výrok o nákladech řízení součástí rozhodnutí o správním vyhoštění, ale o nákladech řízení bylo vydáno samostatné rozhodnutí. Rozhodnutí o nákladech řízení však obsahuje výrok závislý na rozhodnutí o správním vyhoštění, a to i přesto, že byl obsažen v samostatném rozhodnutí. Výrok rozhodnutí o nákladech řízení, který je jako jediný výrok obsažen v samostatném rozhodnutí správního orgánu, tak má tzv. akcesorickou povahu k výroku o správním vyhoštění. Na tomto místě lze shrnout, že rozhodnutí o nákladech řízení je integrální součástí rozhodnutí o správním vyhoštění, a to bez ohledu na to, zda jsou oba výroky obsaženy v jednom rozhodnutí či zda je každý obsažen v samostatném rozhodnutí. Výrok o nákladech řízení tak sleduje osud výroku o správním vyhoštění.
33. Jak již bylo uvedeno výše, rozhodnutí o nákladech řízení je integrální součástí rozhodnutí o správním vyhoštění. Obstojí-li tedy v soudním přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění, soudu přezkouvávajícímu rozhodnutí o nákladech řízení tak nezbývá než přezkoumat rozhodnutí o nákladech řízení pouze z toho hlediska, zda byl dodržen řádný proces při vydávání tohoto rozhodnutí a zda byla žalobci uložena paušální částka náhrady nákladů řízení v zákonné výši. Jiná situace by nastala, kdyby soud zrušil rozhodnutí o správním vyhoštění. V takovém případě by pak soud přezkouvávající rozhodnutí o nákladech řízení musel z důvodu výše uvedené akcesority žalobou napadené rozhodnutí o nákladech řízení zrušit.
34. O takový případ se však v nyní projednávané věci nejedná, a to z toho důvodu, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce bylo, jak výše uvedeno, shledáno v souladu se zákonem, soud tak pouze přezkoumal, zda byly naplněny podmínky pro uložení povinnosti nahradit náklady řízení stanovené v § 79 odst. 5 správního řádu, resp. zda byla paušální částka náhrady nákladů řízení uložena v souladu s vyhláškou č. 520/2005 Sb.
35. V daném případě je nepochybné, že žalobce svým protiprávním jednáním, spočívajícím ve výkonu zaměstnání bez povolení, vyvolal předmětné řízení o správním vyhoštění. Správní orgány tak byly povinny rozhodnout o náhradě nákladů, které v tomto řízení vznikly a byly tak oprávněny žalobci uložit povinnost náhrady nákladů řízení.
36. Soud tak dospěl k závěru, že správní orgány v případě uložení povinnosti k náhradě nákladů řízení paušální částkou postupovaly v souladu s ust. § 79 odst. 5 správního řádu a s ust. § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., a uložily tak žalobci po právu povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč.
37. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu proti rozhodnutím žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
38. O náhradě nákladů řízení ve vztahu k žalobě proti oběma napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 8. ledna 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.